

ĎÁBLŮV SPRATEK

MARTINA
HOHENBERGER

ĎÁBLŮV SPRATEK

Martina Hohenberger

„U všech rohatých! Co když je uvnitř kočka?“ zhrozila se Eliška.

„Proč by tam někdo zavíral kočku? A jak je vůbec možný, že ještě nepošla?“ Mžourala jsem na truhlici, kterou jsem našla v relikviáři, kam moji předkové ukládali magické artefakty.

Popadla jsem kostěnou hůlku a zlehka šťouchla do víka. Zevnitř se ozvaly zvuky, jako by někdo bušil do dřeva miniaturními pěstičkami.

„U všemocné Hekaté, co to je?“

Ohnivé runy, jimiž bylo víko opatřeno, měly při letném pohledu odradit nepovolané, aby se truhlice nedotýkali. Chystala jsem se je kouzlem odstranit, jenže když jsem k truhlici přiblížila ruku, rozbrněla mi kůže. To mohla způsobit jen velmi silná kletba. Runy takto mocnou magii neměly.

Zarazila jsem se a podržela dlaň asi dvacet centimetrů nad víkem. To už mi nejen brněla kůže, ale točila se mi hlava a rozbolely mě zuby.

„Cítíš to?“

„Jo, nejraději bych utekla. Co to ksakru je?“

Měla jsem neblahé tušení, že truhlice nepůjde otevřít jen tak, na to byla magická ochrana příliš mocná. „Bude problém to odstranit, Eli.“

„Ale prosím tě...“ Jakmile Eliška bez rozmyšlení sáhla na víko, tak vyjekla bolestí, jako by ji kopl elektrina. „Zatraceně!

Nesnáším ohnivý runy. K čemu tam vůbec jsou?“ zakřičela a strčila si popálené prsty do úst.

Ušklíbla jsem se. Truhlice byla vskutku nabitá silnou magií, na rozdíl od Elišky jsem však nebyla tak pošetilá, abych na víko sahala.

„Poslyš, Eli, asi to zní divně, ale mně se o té truhlici v noci zdálo.“

Kdybych o ní nesnila, nikdy by mě nenapadlo prohrabovat se artefakty uloženými v relikviáři. Válelo se tam nepřeberné množství magických předmětů, které se dědily z generace na generaci. Kostěné hůlky, amulety proti uhranutí, talismany pro snazší oplodnění, zlodějské rukavice a svíce, šperky na hubnutí, hřebeny pro hustší vlasy, mince a náramky moci. V našem světě bylo možné prakticky všechno vybavit kouzly či kletbami.

Můj prapradědeček Vendelín Bach, neblaze proslulý kouzelník šprýmař, měl pro podivné magické artefakty slabost. Ve sbírce měl plášť neviditelnosti; když jste si jej oblékli, tak plášť zmizel. Ano, zmizel jen ten plášť. Dále vlastnil žravý vosk na boty, kouzelný váček na rozměnění peněz, který měnil bankovky na zcela bezcenné nikláky, mosazný odkladač na deštníky, jenž se objevoval pouze za slunečného počasí, hodiny, jež nikdy nešly správně, zato o třetí hodině noční měly ve zvyku vydávat příšerné vytí a po ránu zase kokrhat. Ve sbírce měl také zaručeně stále čistý kapesník, jež nebylo třeba nikdy prát. Háček však byl v tom, že pokud jste se chtěli vysmrkat, nadával vám neskutečně sprostě.

V Hradci jednou Vendelín koupil uzamykatelný železný náhubek, který dávali čarodějkám ve středověku, aby na inkvizitory nemohly uvalit kletbu. Můj vynalézavý předek se jej pokoušel nechat patentovat jako pomůcku při redukční dietě!

Nejhorším Vendelínovým počinem bylo, když u dveří sídla nainstaloval zvonek na klikku, jenž uvěznil každého, kdo zazvonil. Jednou k nám přijela návštěva z Korutan, a co čert nechtěl, chytili se u zvonku úplně všichni a málem je z toho hromadně trefil šlak.

Po Vendelínově smrti bylo sbírce sice nesmyslných, ale přesto jen předmětů dokazujících vynalézavost ducha kouzelnického, uděleno čestné místo v relikviáři. Ty nejzákeřnější černo-magické artefakty byly uloženy v truhlicích z bezového nebo osikového dřeva a byly opatřeny obyčejnými ochrannými runami. O to víc mi vrtalo hlavou, proč ochrana této skříňky byla tak neobyčejně silná.

„Máš pravdu, zní to divně,“ odsekla Eliška.

„Já jen, že je to dost zvláštní, nemyslíš?“ nedala jsem se.

„Co já vím? Zdálo se ti snad, jak skříňku otevřít?“

Zavrtěla jsem hlavou. Ve snu jsem sice viděla, jak truhlici otevírám, ale o způsobu, jakým jsem ji měla zbavit ochranných kleteb, se mi bohužel nezdálo. „Poslyš, nemám z toho dobrý pocit.“

„Nedělej z toho vědu, sakra! Prostě užijeme odemykací kouzlo,“ prskla na mě Eliška. Moje mladší sestra byla jako surový diamant s ostrými hranami. Bylo s ní těžké pořízení, poněvadž

měla neustále mizernou náladu a nevydržela chvíli v klidu. Zároveň se však bála užívat magii a nevěřila si, že by složité rituály zvládla. To ji však neodradilo od uštěpačných komentářů, jimiž mi dávala najevo, že ví všechno lépe.

„Tak fajn,“ řekla jsem, ale přitom mě napadlo, že nic v magickém světě nefunguje tak jednoduše.

„Bonifáci! Potřebuju tvou pomoc. Přenes truhlici do inkantačního sálu.“

Bonifác byl duch pradávného prapředka, jenž po smrti splynul s domem. Staral se o sídlo Bachů po mnoho generací, udržoval v domě pořádek a hlídal přilehlé pozemky na Andělském vrchu. Jako jediný domácí duch směl užívat magii a byl to ten nejlepší rodinný majordomus, jakého si člověk dokáže představit – pořádkumilovný, rychlý a ochotný. Jeho největší předností však bylo, že zůstával neviditelný.

Zprvu se nestalo nic. Duch zjevně váhal. „Bonifáci? Pokud to nezvládneš, tak...“

Vtom se truhlice vznesla, jako by ji držely neviditelné ruce. Dveře vedoucí do inkantačního sálu se samy otevřely, truhlice plula vzduchem a klesla na obětiště s deskou z ashfordského černého mramoru.

Inkantační sál, někdejší oratoř, byla vysoká kruhová místnost s kopulovitým stropem a světlíkem. Za jasných nocí dopadal kužel měsíčního světla na podlahu, v jejímž středu byl pentagram vyskládaný ze světlého dřeva. Jeho cípy byly opatřeny znaky moci a kolem něj byl vysypaný kruh ze soli, který nás při

magických operacích chránil před útokem bytostí z astrálu a ze světů za Závojem.

Stěny byly potažené hedvábnou látkou, jež dokázala zadržet neblahé energie, a podle zvyklosti na zdech nebylo nic zavěšeno a ani přibito. Na oltáři zaměřeném k jihovýchodu ležela obětní dýka *athame* a kostěná hůlka. U oltáře stálo magické zrcadlo, nyní zakryté kusem černé látky.

Bachovo sídlo vybudovali moji předkové na křižovatce úhorů, trhlíně v geomagnetickém poli Země, chcete-li. Z úhorů proudila tak silná přívětivá energie, že kouzlům a zaříkáním užitým při magických rituálech dodávala nesmírnou moc.

„V té skřínce musí být něco cenného, když si někdo dal s ochranou takovou práci, nemyslíš?“ mínila Eliška.

„Anebo nebezpečného.“

„Zas přeháníš, Verčo. Já mám nápad,“ oznámila mi vítězoslavně.

„Vážně?“ V duchu jsem obrátila oči ke stropu.

Eliška neodpověděla a vyplula na chodbu. Jakmile otevřela dveře, tak ke mně dolehlo špitání a šum vzrušených záhrobních hlasů. Šarlota a Růžena, duchové našich prababiček, nakukovaly dovnitř, aby vyslídily, co tady provádíme. Kromě Bonifáce nesměli naši domácí duchové do inkantačního sálu vstoupit, čemuž bránily runy na prahu a na zdech. Svou přítomností by rušili průběh rituálů a my bychom neměli ani chvilku klidu. Hádaví a panovační duchové by nám tu ještě tak scházeli.